

Sünnimärk

Hakkasin mõtlema, kus ma tahaks elada. Esimese asjana mõtlesin välja linna. Jah, noh, ikka Tartu. See on teatud siselodevuspagulus, aga olgu pealegi. Olen liiga vana, et minna Berliini või Praha lähedate inimeste sekka. Sinna, kus kogu aeg toimub midagi eriti ägedat, kõik nurgatagused on täis põnevaid üritusi, sõbralikke inimesi, kodanikke, kes joovad just parasjagu ühe õlle ega muutu agressiivseks ega rumalaks. No ei jaksa. Peaksin hakkama keelt õppima, peaksin leidma endale töö või hankima stipendiumi – ei viitsi. Pigem jään siselodevuspagulusse, mädanen siin mõnusasti enda hubases, sisseharjunud lehas.

Aga täpsemalt? Tartu, veidi liialdades võib nii väita, on ikkagi igavesti suur linn. Võimalusi on palju. Minu puhul on selge, te juba teate seda – ma ei viitsi veeta oma aega transpordivahendites. Kuna see komme on teistele inimestele väga kõvasti sisse kasvanud, siis on mul ilmselgelt väga hea võimalus leida elukoht, mis on ühtaegu lähedal nii töökohale, lemmikkõrtsile kui

ka teatrile – kuhu ma, olgu selguse huvides öeldud, küll kunagi minna ei kavatse. Lihtsalt hea, kui mul on see võimalus.

Kujutlesin, milline võiks olla mu korter. Mõtlesin suvisele kollasele valgusele, mis paistab otse aknasse. Tõsi, kuumemal suvel on küll palav, aga mis siis. Elame üle. Korter on ahiküttega. Muidugi on ta puumajas ja mingis mõnuses rajoonis. Elutoas, nii ma seda näen, on kaks suurt raamaturiulit, ümmargune vana puidust laud ja tugitool. Muidugi on seal veel natuke mööblit ja kolu, ma mõtlesin selle kõik välja, viimse põrandapraoni, aga ei ole kuigi võimalik, et ma seda teile kirjeldan ja te jaksate lugeda. Ütlen nii palju, et ma panin silmad kinni ja hakkasin tasapisi mõttes seda tuba endale joonistama. Kõik detailid loksusid paika, kõik sobis mulle, meeldis mulle, oli minu vastu soe. Mul oli selles, esialgu ainult väljamõeldud toas, väga mõnus. Küllap ma leian selle toa peatselt ka tegelikkusest. Küllap leian.

Elutoast läksin kööki. Seda ma nii täpselt ette kujutada ei läbenud. Mõtlesin, et ehk kunagi hiljem. Muidugi on köök oluline, aga mitte nii oluline nagu kodanikule, kes elab hruštšovkas. Viina ma ka nagunii ei joo, ei viitsi. Köögi visualiseerimise asemel vaatasin köögiaknast välja. Rohelus, mõned madalad puud ja põõsad. Ei midagi sellist, mis takistaks valgusel mu elamisse pääsemast. Ei usuksi, et otse kesklinna lähedal. No kui lähedal just? Hm. Sain aru, et ma ei teagi seda. Vaatasin veidi köögis ringi. See, uskuge mind, oli väga reaalne. Tundsin, et kõik laabub. See kõik on olemas. Ma pean ainult korterist väljuma ja kindlaks tegema, kus see on. Siis võin hommepäev

kuulutuse kinnisvaraportaalist üles otsida ja korteri (ilmselgelt pannakse see müüki ja ma saan selle endale – nii enesekindel olin ma juba) ära osta. Ostan ära ja kolin sisse. Korruga hakkas mul kiire. Pidin tegutsema, enne kui keskendumine hajub. Otsustasin, et ülejäänud toad on võimalik ka hiljem üle vaadata. Pole lihtsalt võimalik, et need vahepeal ära kaovad. Nii ilus elutuba, aed ja köök lihtsalt peavad külgnema mõnusa magamistoa ja täiesti kakitava peldikuga. Kõik klapib, ma teadsin seda. Kahmasin esikunagist oma pika musta, vanamoodsa kuue, sidusin kingapaelad ja astusin korteri uksest välja. No ikka korteri, kas ma juba ütlesin seda? Ütlesin küll.

Oh taevas, kuidas ma armastan valgusküllaseid esikuid. Olgu need kasvõi Euroopa kitsad esikud, ikka armastan. See oli just niisugune. Suur, väikeste ruutudega aken lubas sisse hulgaliselt valgust. Trepp oli värvitud helesiniseks. Jalutasin sealt alla ja siis, siis tuli ta mulle vastu. Tähendab, see oli ilmselgelt naabrinaine. Mul polnud mingit kavatsust teda endale ette kujutada, aga seal ta oli. Šatään, sirgete veidi pikemate juustega. Tukk. Väikest kasvu. Pruunid silmad. Pikkust, teadsin seda kohe, 163 sentimeetrit. Kaal 54 kilo. Ma teadsin, et ta on abielus. Olin oma korteri ust avades kuulnud, kuidas üks mees talle midagi ütles. Ma ei tea, mida ta ütles, aga sellest toonist teadsin (ärge unustage, et mul oli selgusehetk!) – nad on mõnda aega koos elanud. Naine oli minust neli aastat noorem, aga nägi välja kümme aastat noorem. Tal oli seljas avaralõikeline kleit. Tähendab, mitte avara dekolteega, aga selline kahar. Kuna sügis hakkas juba saabuma, oli tal

õlgadel sall. Mitte ainult õlgadel – ees rippus see pea-aegu nabani.

Ma tundsin, et ma ei saa hingata. Tähendab, hingata sain küll, aga pehme suulagi tõmbus kuidagi veidralt jäigaks. Kurk samuti. Ma tundsin endas teatud tõkestust. Teatud paisu. Kogu minu olemus oli korruga selle paisu taha kogunenud. Ehkki tema figuuri polnud võimalik läbi kogu selle salli kuidagi hinnata, teadsin ma, et tema vasak rind on paremast veidi väiksem. Ma lihtsalt teadsin ja neelatasin. Me oleks üksteisest üpris vabalt mööda mahtunud, aga ma jäin seisma ja taganesin vastu seinu. Mulle meenus, et peaksin hingama. Peaksin hingama. Peaksin hingama. Kiskusin teatud pingutusega pehme suulae neelust välja ja tõmbasin korra õhku sisse. Ta lõhnas just nii, nagu olin oodanud. Ma küll ei raatsinud seda välja lasta, aga ma ei saanud endast väga rumalat muljet jätta. Hingasin uuesti välja. Hingasin raskelt nagu vihma käes seisev veis.

Ta noogutas mulle kergelt, kõhkles hetke, kas peaks küsima: „Kas teie oletegi meie uus naaber? Me elame neljandas korteris.“ Aga siis ta ikkagi loobus. Küll jõuab. Pealegi olin ma väga rumalalt pinges. Ma tahtsin teda uuesti sisse hingata. Ma tahtsin teda uuesti sisse hingata. Sel hetkel tekkis mul küsimus, kas tal tõesti on vasakul puusal sünnimärk. Ei midagi suurt, ei midagi erilist. See sünnimärk ei sarnaneks maakaardile, selle järgi ei saaks otsida varandust, see ei meenutaks iidset sümbolit. Lihtsalt üks tibatilluke täpik ühes väga kindlas kohas. Oleksin võinud sõrme sellele panna, läbi riiete. Täpselt, vähimagi kõhkluseta oleksin selle ta puusalt leidnud.

Korruga ei olnud ma endas enam kindel. Ma teadsin veel täpselt tema rindade suurust. Teadsin täpselt, millise tunde nad jätaks mu kohmakatesse kättesse. Teadsin, kuidas tunneks end mu sõrm, kui ta lubaks mul seda vaikselt üle enda naha tõmmata. Aga selles teadmises lamas ta vasakul küljel. Mu sõrm alustaks kaelast, liiguks sealt vaikselt, avastaja ja armastaja õrnusega õlale, libiseks küljele ja sealt veidi selja poole tagasi, et olla päris kindel, ega ma ei kõdista teda kogemata. Seljalt roniks see tasapisi, õrnalt ja hellitavalt, imeaeglaselt, oma teekonna iga kujuteldavat millimeetrit nautides, puusale. Mu sõrm tajuks kogu tema soojust. Kogu tema minevikku. Kõiki tema veresooni, luustikku ja vanu armastusi. Vanu armastusi, mille mälestused muutuks mu sõrme aeglase teekonna jooksul soojaks. Südamlikuks. Ma teadsin seda kõike.

Aga ma ei teadnud, kas tal on see sünnimärk või olin ma seda ainult ette kujutanud. Olin küll valmis kihla vedama, et kui see seal on, siis tema mees – tema ei oskaks seda küll öelda, tal pole aimugi. Ma ei olnud seda teadmist ta mehe peast varastanud, ei. See tuli otse. Aga kuidagi, ehk hoidsin hinge liiga kaua kinni, läks nii, et sünnimärgi olemasolus ei saanud ma enam kindel olla. See ajas mind meeleheitele. Ma pidin selle kindlaks tegema. Ma olin valmis alati ennast vastu seina tõmbama, lubama tal endast mööduda. Ma võiksin tema mehega sõbraks saada ja koos hoovis teinekord mõne õlle juua. Ma ei teeks ühtki vihjet, mitte ühtki vihjet, aga ma lihtsalt pean selle sünnimärgi kohta teada saama. Ma pean. Ma pean. Kõik sõltub sellest. Kui ma selle sünnimärgi kohta ei

tea, siis ma ei tea midagi. Püüdsin oma elutuba ette kujutada, aga ei suutnud. Kartsin, et kõik laguneb laiali, kõik laguneb laiali. Aga ennekõike tahtsin saada kindlust selle sünnimärgi osas. Ma pidin selle teada saama. Pidin. Ma ei teadnud veel, kuidas, aga pidin.

Uks sulgus tema järel. Muidugi oli aeg minu jaoks hoo maha võtnud, aga lõpuks kukkus see uks ikkagi kinni. Ma püüdsin uuesti keskenduda. Et leida see naine, pean ma leidma selle korteri. Ma pean nüüd uuesti suutma oma silmade ette manada selle trepikoja, kus ma viibin. Vaatasin õnnetult tagasi – mu korteri uks oli kadunud. Karjatasin. Trepikoda oli kadunud. Ma küll viibisin mingis ruumis, mingil trepil, aga ma ei suutnud seda taastada. Ei suutnud. Koperdasin käsikaudu tänavale. Hoidsin tükk aega majanurgast kinni, aga lõpuks hajus see mu käest.

Aeglaselt ja paratamatult hakkasin tagasi kanduma. Meeleheites avasin silmad ja olingi tagasi. Kujutluspilt oli läinud. Tegelikkus oli kadunud. Miski hall ja raske varjutas mu eest mu korterit, aga ma mäletasin vähemalt naabrinaist. Mäletasin, välja arvatud see üks detail. See üks pisike detail. Ma pean ta üles leidma. Pean selgusele jõudma. Ma pean. Lihtsalt pean. Tingimata.